

“ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ”

Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμᾶς

Σέ καιρό εὐνοίας σέ ἐπήκουσα καί σέ ἡμέρα σωτηρίας σ’ ἐβοήθησα», εἶπε ὁ Θεός μέ τό στόμα τοῦ προφήτη Ἡσαΐα (Ἠσ. 49, 8). Καλό λοιπόν εἶναι νά εἰπῶ σήμερα τό ἀποστολικό ἐκεῖνο πρὸς τήν ἀγάπη σας: «Ἴδού καιρός εὐπρόσδεκτος, ἰδού ἡμέρα σωτηρίας ἃς ἀπορρίψωμε λοιπόν τά ἔργα τοῦ σκότους καί ἃς ἐκτελέσουμε τά ἔργα τοῦ φωτός, ἃς περπατήσουμε μέ σεμνότητα, σάν σέ ἡμέρα» (Β' Κορ. 6, 2· Ρωμ. 13, 12).

Διότι προσεγγίζει ἡ ἀνάμνησις τῶν σωτηριωδῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ καί τό νέο καί μέγα καί πνευματικό Πάσχα, τό βραβεῖο τῆς ἀπαθείας, τό προοίμιο τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Καί τό προκηρῦσσει ὁ Λάζαρος πού ἐπανῆλθε ἀπό τά βάραθρα τοῦ Ἄδη, -ἀφοῦ, μέ μόνο τόν λόγο καί τό πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ, πού ἔχει τήν ἐξουσία ζωῆς καί θανάτου, ἀναστήθηκε ἀπό τούς νεκρούς τήν τέταρτη ἡμέρα- καί προανυμνοῦν παιδιά ἄκακα καί πλήθη λαοῦ, μέ τήν ἐμπνευση τοῦ Θεοῦ Πνεύματος,

Αυτόν πού λυτρώνει από τόν θάνατο, πού ανεβάζει τίς ψυχές από τόν Άδη καί πού χαρίζει αἰΐδια ζωή στήν ψυχή καί στό σῶμα.

Ἄν λοιπόν κανείς θέλη ν' ἀγαπᾶ τή ζωή, νά ἰδῆ ἀγαθές ἡμέρες, ἄς φυλάττη τήν γλῶσσα του ἀπό κακό καί τά χεῖλη του ἄς μή προφέρουν δόλο ἄς ἐκκλίνη ἀπό τό κακό καί ἄς πράττη τό ἀγαθό (Α' Πέτρο. 3, 10 ε. Ψαλμ. 33, 13-15). Κακό λοιπόν εἶναι ἡ γαστριμαργία, ἡ μέθη καί ἡ ἀσωτία κακό εἶναι ἡ φιλαργυρία, ἡ πλεονεξία καί ἡ ἀδικία κακό εἶναι ἡ κενοδοξία, ἡ θρασύτης καί ἡ ὑπερηφάνεια.

Ἄς ἀποφύγη λοιπόν ὁ καθένας τέτοια κακά καί ἄς ἐπιτελεῖ τά ἀγαθά. Ποιά εἶναι αὐτά; ἡ ἐγκράτεια, ἡ νηστεία, ἡ σωφροσύνη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ μακροθυμία, ἡ ἀγάπη, ἡ ταπεινώσις.

Ἄς ἐπιτελοῦμε λοιπόν αὐτά, γιά νά μεταλάβουμε ἀξίως τοῦ θυσιασθέντος γιά χάρι μας Ἀμνοῦ τοῦ Θεοῦ· καί ἄς λάβουμε ἀπό Αὐτόν τόν ἀρραβῶνα τῆς ἀφθαρσίας γιά νά τόν φυλάξουμε κοντά μας σ' ἐπιβεβαίωσι τῆς ὑπεσχημένης πρὸς ἐμᾶς κληρονομίας στούς οὐρανοῦς.

Ἀλλά εἶναι μήπως δυσκατόρθωτο τό ἀγαθό καί οἱ ἀρετές εἶναι δυσκολώτερες ἀπό τίς κακίες; Ἐγώ πάντως δέν τό βλέπω διότι περισσότερους πόνους ὑφίσταται ἀπό ἐδῶ ὁ μέθυσος καί ὁ ἀκρατής ἀπό τόν ἐγκρατή, ὁ ἀκόλαστος ἀπό τόν σώφρονα, ὁ ἀγωνιζόμενος νά πλουτήσῃ ἀπό τόν ζῶντα μέ αὐτάρκεια, αὐτός πού ἐπιζητεῖ ν' ἀποκτήσῃ δόξα ἀπό τόν διάγοντα σέ ἀφάνεια ἀλλ' ἐπειδή, λόγω τῆς ἠδυπάθειάς μας, οἱ ἀρετές μᾶς φαίνονται δυσκολώτερες, ἄς βιάσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας διότι ὁ Κύριος λέγει «ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι βιαστή καί οἱ βιασταί τήν ἀρπάζουν» (Ματθ.11,12).

Χρειαζόμαστε λοιπόν ὅλοι προσπάθεια καί προσοχή, ἔνδοξοι καί ἄδοξοι, ἀρχοντες καί ἀρχόμενοι, πλούσιοι καί πτωχοί, ὥστε ν' ἀπομακρύνουμε

ἀπό τήν ψυχή μας τά πονηρά αὐτά πάθη καί ἀντί αὐτῶν νά εἰσαγάγωμε
σ' αὐτήν ὅλη τή σειρά τῶν ἀρετῶν.

Πραγματικά ὁ γεωργός καί ὁ σκυτοτόμος, ὁ οἰκοδόμος καί ὁ ράπτης, ὁ
ύφαντής καί γενικῶς ὁ καθένας πού ἐξασφαλίζει τή ζωή του μέ τούς
κόπους καί τήν ἐργασία τῶν χειρῶν του, ἐάν ἀποβάλουν ἀπό τήν ψυχή
τους τήν ἐπιθυμία τοῦ πλούτου καί τῆς δόξας καί τῆς τρυφῆς, θά εἶναι
μακάριοι· διότι αὐτοί εἶναι οἱ πτωχοί γιά τούς ὁποίους προορίζεται ἡ
βασιλεία τῶν οὐρανῶν, καί γι' αὐτούς εἶπε ὁ Κύριος, «μακάριοι εἶναι οἱ
πτωχοί κατά τό πνεῦμα» (Ματθ. 5,3). Πτωχοί δέ κατά τό πνεῦμα εἶναι
αὐτοί πού, λόγω τοῦ ἀκαυχῆτου καί ἀφιλοδόξου καί ἀφιληδόνου τοῦ
πνεύματος, δηλαδή τῆς ψυχῆς, ἡ ἔχουν ἐκουσίαν καί τήν ἐξωτερική
πτωχεία ἢ τήν βαστάζουν γενναίως, ἔστω καί ἂν αὕτη εἶναι ἀκούσια.

Αὐτοί ὅμως πού πλουτοῦν καί εὐημεροῦν καί ἀπολαμβάνουν τήν πρόσκαιρη
δόξα καί γενικῶς ὅσοι εἶναι ἐπιθυμητοί αὐτῶν τῶν καταστάσεων θά
περιπέσουν σέ δεινότερα πάθη καί θά ἐμπέσουν σέ μεγαλύτερες,
περισσότερες καί δυσχερέστερες παγίδες τοῦ Διαβόλου· διότι αὐτός πού
πλούτησε δέν ἀποβάλλει τήν ἐπιθυμία τοῦ πλουτισμοῦ, ἀλλά μᾶλλον τήν
αὐξάνει, ὀρεγόμενος περισσότερο ἀπό προηγουμένως. Ἔτσι καί ὁ
φιλήδονος καί ὁ φίλαρχος καί ὁ ἄσωτος καί ὁ ἀκόλαστος αὐξάνουν
μᾶλλον τίς ἐπιθυμίες των παρά τίς ἀποβάλλουν. Οἱ δέ ἄρχοντες καί οἱ
ἀξιωματοῦχοι προσλαμβάνουν καί δύναμι, ὥστε νά ἐκτελοῦν ἀδικίες καί
ἁμαρτίες.

Γι' αὐτό εἶναι δύσκολο νά σωθεῖ ἄρχων καί νά εἰσέλθῃ στή βασιλεία τοῦ
Θεοῦ πλούσιος. «Πῶς», λέγει, «μπορεῖτε νά πιστεύετε σ' ἐμένα
λαμβάνοντας δόξα ἀπό τούς ἀνθρώπους καί μή ζητώντας τήν δόξα ἀπό
τόν Θεό μόνο» (Ἰω. 5, 44); Ἀλλ' ὅποιος εἶναι εὐπορος ἢ ἀξιωματοῦχος ἢ
ἄρχων ἄς μή ταράσσεται διότι μπορεῖ, ἂν θέλῃ, νά ζητήσῃ τή δόξα τοῦ

Θεοῦ καί νά πιέση τόν ἑαυτό του, ὥστε ἀνακόπτοντας τήν πρὸς τὰ χειρότερα ροπή νά ἀναπτύξη μεγάλες ἀρετές καί ν' ἀπωθήση μεγάλες κακίες, ὄχι μόνο ἀπό τόν ἑαυτό του, ἀλλά καί ἀπό πολλούς ἄλλους πού δέν θέλουν.

Μπορεῖ, πραγματικά, ὄχι μόνο νά δικαιωπραγεῖ καί νά σωφρονεῖ, ἀλλά καί αὐτούς πού θέλουν ν' ἀδικοῦν καί νά ζοῦν ἀκόλαστα νά τούς ἐμποδίζη ποικιλοτρόπως, καί ὄχι μόνο νά παρουσιάζεται ὁ ἴδιος εὐπειθής στό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ καί στούς κήρυκές του, ἀλλά καί αὐτούς πού θέλουν ν' ἀπειθοῦν νά τούς φέρη σέ ὑποταγή στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί στούς προϊσταμένους της κατά Χριστόν, ὄχι μόνο διά τῆς δυνάμεως καί ἐξουσίας πού ἔλαβε ἀπό τόν Θεό, ἀλλά καί μέ τό νά γίνεται τύπος στούς ὑποδιέστερους σέ ὅλα τὰ ἀγαθὰ διότι οἱ ἀρχόμενοι ἐξομοιοῦνται μέ τόν ἄρχοντα.

Χρειάζεται λοιπόν προσπάθεια καί βία καί προσοχή σέ ὅλους, ἀλλά, βέβαια, ὄχι ἐξίσου. Σ' αὐτούς πού εὐρίσκονται σέ δόξα, πλοῦτο καί ἐξουσία, καθώς καί στούς ἀσχολούμενους μέ τούς λόγους καί τήν ἀπόκτηση τῆς σοφίας, ἂν θά ἤθελαν νά σωθοῦν, χρειάζεται περισσότερη βία καί προσπάθεια, ἐπειδή ἀπό τήν φύσι τους εἶναι δυσπειθέστεροι. Αὐτό μάλιστα γίνεται καταφανές καί ἀπό τὰ Εὐαγγέλια τοῦ Χριστοῦ πού ἀναγνώσθηκαν χθές καί σήμερα. Πραγματικά, μέ τό θαῦμα πού τελέσθηκε στόν Λάζαρο καί παρέστήσε ὀλοφάνερα ὅτι αὐτός πού τό ἔκαμε εἶναι Θεός, οἱ μὲν ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ πείσθηκαν καί πίστευσαν, οἱ δέ τότε ἄρχοντες, δηλαδή οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι, τόσο ἀμετάπειστοι ἔμειναν, ὥστε νά ἐκμανοῦν περισσότερο ἐναντίον του καί νά θέλουν, λόγω φρενοβλαβείας, νά παραδώσουν σέ θάνατο, Αὐτόν πού καί μέ ὅσα εἶπε καί μέ ὅσα ἔπραξε ἀναφάνηκε Κύριος ζωῆς καί θανάτου. Δέν ἔχει δέ νά εἰπεῖ κανεὶς ὅτι ἐπειδή τότε ὁ Χριστός σήκωσε τούς ὀφθαλμούς του καί εἶπε, «Πάτερ, σ' εὐχαριστῶ πού μέ ἄκουσες», στάθηκε

ἐμπόδιο ὥστε γιά τό νά θεωρήσουν ὅτι Αὐτός εἶναι ἴσος μέ τόν Πατέρα διότι Αὐτός προσθέτει ἐκεῖ, λέγοντας πρὸς τόν Πατέρα, «ἐγὼ γινώριζα ὅτι πάντοτε μέ ἀκούεις, ἀλλά τά εἶπα γιά χάρι τοῦ λαοῦ πού παρευρίσκονταν, γιά νά πιστεύσουν ὅτι ἐσύ μέ ἀπέστειλες» (Ιω. 11,42).

Γιά νά γνωρίσουν δηλαδή ἀφ' ἑνός μὲν ὅτι εἶναι Θεός καί ἔρχεται ἀπό τόν Πατέρα, ἀφ' ἑτέρου δέ ὅτι ἐνεργεῖ τά θαύματα ὄχι ἐναντίον ἀλλά μέ συναίνεσι τοῦ Πατρὸς, σήκωσε μὲν ἐμπρός σέ ὄλους τοὺς ὀφθαλμοὺς του πρὸς τόν Πατέρα, εἶπε δέ πρὸς αὐτόν ἐκεῖνα πού ἀποδεικνύουν ὅτι αὐτός πού μίλησε ἐπὶ γῆς εἶναι ἴσος μέ τόν ὑψηλά στούς οὐρανοὺς Πατέρα. Ἔτσι, ὅπως στήν ἀρχή, ὅπου ἐπρόκειτο νά πλασθεῖ ὁ ἄνθρωπος, προηγήθηκε βουλή, ἔτσι καί τώρα στό Λάζαρο, ὅπου ἐπρόκειτο ν' ἀναπλασθεῖ ὁ ἄνθρωπος, προηγήθηκε βουλή. Ἀλλά ἐκεῖ, πού ἐπρόκειτο νά πλασθεῖ ὁ ἄνθρωπος, εἶπε ὁ Πατήρ πρὸς τόν Υἱό «ἄς κατασκευάσουμε ἄνθρωπο» καί ὁ Υἱός ἄκουσε, καί ἔτσι ὁ ἄνθρωπος ἤρθε στήν ὕπαρξι• ἐδῶ δέ τώρα εἶπε ὁ Υἱός καί ὁ Πατήρ ἄκουσε, καί ἔτσι ζωοποιήθηκε ὁ Λάζαρος.

Βλέπετε πόση εἶναι ἡ ὁμοτιμία καί ἡ ὁμοβουλία; Διότι ἡ μὲν μορφή τῆς προσευχῆς χρησιμοποιήθηκε γιά τόν παρευρισκόμενο ὄχλο, τά δέ λόγια δέν ἦταν λόγια προσευχῆς, ἀλλά δεσποτείας καί ἐξουσίας «Λάζαρε, ἔλα ἔξω», καί ἀμέσως ὁ τετραήμερος νεκρός παρουσιάσθηκε σ' αὐτόν ζωντανός ἄραγε τοῦτο ἔγινε μέ πρόσταγμα ἀναζωοῦντος ἢ μέ προσευχή ζωοποιοῦντος; Φώναξε ἐπίσης μέ μεγάλη φωνή γιά τοὺς παρευρισκομένους διότι μπορούσε ὄχι μόνο μέ μετρία φωνή, ἀλλά καί μέ τὴν θέληση μόνο νά τόν ἀναστήσει, ὅπως μπορούσε νά τό κάμη καί ἀπό μακριά, ἀλλά καί μέ τὴν πέτρα ἐπάνω στόν τάφο. Προσηλθε ὅμως στόν τάφο καί εἶπε στοὺς παρευρισκομένους, πού σήκωσαν τὴν πέτρα καί αἰσθάνθηκαν τὴ δυσωδία, κι φώναξε μέ μεγάλη φωνή τόν κάλεσε κι ἔτσι τόν ἀνέστησε, ὥστε καί μέ τὴν ὄρασί τους (διότι τόν ἔβλεπαν πάνω στόν τάφο) καί μέ τὴν ὄσφρησί τους (διότι αἰσθάνονταν τὴ δυσωδία τοῦ νεκροῦ

πού ἦταν ἤδη στήν τέταρτη μέρα) καί μέ τήν ἀφή (διότι χρησιμοποιώντας τά χέρια τους κατά πρῶτον σήκωσαν τήν πέτρα ἀπό τό μνημεῖο, ὕστερα ἔλυσαν τό δέσιμο στό σῶμα καί τό σουδάριο στό πρόσωπο) καί μέ τά αὐτιά τους (ἀφοῦ ἡ φωνή τοῦ Κυρίου ἔφθανε σέ ὄλων τίς ἀκοές), νά καταλάβουν ὅλοι καί νά πιστεύσουν, ὅτι Αὐτός εἶναι πού καλεῖ τά μὴ ὄντα σέ ὄντα, πού βαστάζει τά πάντα μέ τόν λόγο τῆς δυνάμεώς του, πού καί στήν ἀρχή μέ λόγο μόνο δημιούργησε τά ὄντα ἀπό μὴ ὄντα.

Ὁ ἄκακος λαός, λοιπόν, πίστευσε σ' Αὐτόν μέ ὅλα αὐτά ἔτσι, ὥστε νά μὴ κρατοῦν τήν πίστι σιωπηρά, ἀλλά νά γίνουν κήρυκες τῆς θεότητός του μέ ἔργα καί λόγια. Διότι μετὰ τήν τετραήμερη ἔγερσι τοῦ Λαζάρου ὁ Κύριος βρῆκε ἓνα γαῖδουράκι, πού προετοιμάσθηκε ἀπό τούς μαθητάς, ὅπως λέγει ὁ εὐαγγελιστής Ματθαῖος, κάθησε σ' αὐτό, εἰσῆλθε στά Ἱεροσόλυμα κατά τήν προφητεία τοῦ Ζαχαρίου πού προεῖπε, «μὴ φοβᾶσαι, θυγατέρα Σιών, ἰδοὺ ἔρχεται ὁ βασιλεύς σου δίκαιος καί σωτήριος, πρᾶος ἐπάνω σέ ὑποζύγιο, σέ πουλάρι ὄνου» (Ζαχ. 9, 9· Ματθ. 21, 5).

Μέ τά λόγια αὐτά ὁ προφήτης δείκνυε ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ προφητευόμενος βασιλεύς, πού εἶναι ὁ μόνος πραγματικά βασιλεύς τῆς Σιών διότι, λέγει, ὁ βασιλεύς σου δέν εἶναι φοβερός στούς παρατηρητάς, οὔτε εἶναι κάποιος βαρὺς καί κακοποιός, συνοδευόμενος ἀπό ὑπασπιστάς καί δορυφόρους, ἢ σύροντας πλῆθος πεζῶν καί ἰππέων, ζώντας μέ πλεονεξία καί ἀπαιτώντας τέλη καί φόρους, δουλεῖες καί ὑπηρεσίες ἀγενεῖς καί ἐπιβλαβεῖς· ἀντίθετα, σημαία του εἶναι ἡ ταπείνωσις, ἡ πτωχεία καί ἡ εὐτέλεια, ἐφόσον εἰσέρχεται ἐπάνω σέ ὄνο χωρίς καμμιά ἔπαρσι. Γί' αὐτό, Ἐκεῖνος εἶναι ὁ μόνος δίκαιος βασιλεύς πού σώζει μέ δικαιοσύνη καί Αὐτός εἶναι πρᾶος, ἔχοντας ὡς ιδιότητά του τήν πραότητα διότι ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος λέγει γιά τόν Ἐαυτό του, «μάθετε ἀπό ἐμένα, ὅτι εἶμαι πρᾶος καί ταπεινός στήν καρδιά».

Ο βασιλεύς λοιπόν πού ανέστησε τόν Λάζαρο εισήλθε τότε στά Ιεροσόλυμα καθήμενος ἐπάνω σέ ὄνο ἀμέσως δέ ὅλοι οἱ λαοί, παιδιά, ἄνδρες, γέροντες, στρώνοντας τά ἐνδύματα καί παίρνοντας βαῖα ἀπό φοίνικες, πού εἶναι σύμβολα νίκης, τόν προῦπαντοῦσαν σάν ζωοποιό καί νικητή τοῦ θανάτου, τόν προσκυνοῦσαν, τόν προέπεμπαν, ψάλλοντας μέ μιά φωνή ὄχι μόνο ἔξω, ἀλλά καί μέσα στόν ἱερό περίβολο, «ὡσαννά στόν υἱό τοῦ Δαβίδ, ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις». Τό ὡσαννά εἶναι ὕμνος πού ἀναπέμπεται πρὸς τόν Θεό καί ἐρμηνευόμενο σημαίνει «σῶσε μας λοιπόν» ἢ δέ προσθήκη «ἐν τοῖς ὑψίστοις» δεικνύει ὅτι αὐτός δέν ἀνυμνεῖται μόνο ἐπί γῆς οὔτε ἀπό τούς ἀνθρώπους μόνο, ἀλλά στά ὕψη ἀπό τούς οὐράνιους ἀγγέλους.

Καί ὄχι μόνο τόν ἀνυμνοῦν καί τόν θεολογοῦν ἔτσι, ἀλλά στή συνέχεια ἐναντιώνονται καί στήν κακόβουλη καί θεομάχο γνώμη τῶν Γραμματέων καί Φαρισαίων καί στίς φονικές προθέσεις των. Αὐτοί ἔλεγαν γιά Ἐκεῖνον φρενοβλαβῶς, «αὐτός ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι ἀπό τόν Θεό κι ἐπειδή πραγματοποιεῖ πολλά θαύματα, ἂν τόν ἀφήσωμε ζωντανό, ὅλοι θά πιστεύσουν σ' αὐτόν καί θά ἔλθουν οἱ Ρωμαῖοι καί θά μᾶς πάρουν τήν πόλι καί τό ἔθνος» (Ιω. 11,47). Καί ὁ λαός τί λέγει; «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος στό ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλογημένη ἢ ἐρχόμενη βασιλεία τοῦ πατρός μας Δαβίδ» (Μάρκ. 11, 10). Μέ τή φράσι «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος στό ὄνομα τοῦ Κυρίου», ὑπεδείκνυαν ὅτι εἶναι ἀπό τόν Θεό καί Πατέρα καί ὅτι ἦλθε στό ὄνομα τοῦ Πατρός, ὅπως λέγει καί ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος γιά τόν ἑαυτό του, «ὅτι ἐγώ ἦλθα στό ὄνομα τοῦ Πατρός μου καί ἀπό τόν Θεό ἐξῆλθα καί σ' αὐτόν πηγαίνω» (Ιω. 8, 42). Μέ τή φράσι δέ «εὐλογημένη ἢ βασιλεία τοῦ πατρός μας Δαβίδ», ὑπεδείκνυαν ὅτι αὕτη εἶναι ἡ βασιλεία στήν ὁποία πρόκειται νά πιστεύσουν τά ἔθνη κατά τήν προφητεία, καί μάλιστα οἱ Ρωμαῖοι. Διότι ὁ βασιλεύς αὐτός ὄχι μόνο εἶναι ἐλπίς τοῦ Ἰσραήλ, ἀλλά καί προσδοκία τῶν ἐθνῶν κατά τήν προφητεία τοῦ Ιακώβ

(Γεν. 49, 10), «δένοντας στήν ἄμπελο τήν ὄνο του», δηλαδή τόν ὑποκείμενο σ' αὐτόν λαό ἀπό τούς Ἰουδαίους, «καί στό κλήμα τό πουλάρι τῆς ὄνου του» (Γεν. 49,11). Κλάδος δέ τοῦ κλήματος εἶναι οἱ μαθηταί τοῦ Κυρίου, πρὸς τούς ὁποίους ἔλεγε, «ἐγὼ εἶμαι ἡ ἄμπελος, ἐσεῖς τὰ κλήματα» (Ιω. 15, 5).

Μέ τό κλήμα λοιπόν αὐτό συνέδεσε ὁ Κύριος πρὸς τόν ἑαυτό του τό πουλάρι τῆς ὄνου του, δηλαδή τό νέο Ἰσραήλ ἀπό τὰ ἔθνη, τοῦ ὁποίου τὰ μέλη ἔγιναν κατὰ χάρι υἱοί τοῦ Ἀβραάμ. Ἐάν λοιπόν ἡ βασιλεία αὐτή εἶναι ἐλπίς καί τῶν ἐθνῶν, πῶς τότε, λέει ὁ λαός, ἀφοῦ ἐπιστεύσαμε σ' αὐτήν ἐμεῖς, θά φοβηθοῦμε τούς Ρωμαίους; Ἔτσι λοιπόν οἱ νηπιάζοντες ὄχι στά μυαλά ἀλλά στήν κακία, ἐμπνευσθέντες ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἀνέπεμψαν στόν Κύριο πλήρη καί τέλειον ὕμνο, μαρτυρώντας ὅτι ὡς Θεός ζωοποίησε τόν Λάζαρο, ἐνῶ ἦταν τετραήμερος νεκρός. Οἱ δέ Γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι, μόλις εἶδαν τὰ θαυμάσια αὐτά καί τὰ παιδιά νά κράζουν στό ἱερό λέγοντας, «αἶνος στόν Σωτήρα μας υἱό τοῦ Δαβίδ», ἀγανάκτησαν κι ἔλεγαν πρὸς τόν Κύριο «δέν ἀκούεις τί λέγουν αὐτά;», πράγμα πού ἔπρεπε μᾶλλον ὁ Κύριος νά εἰπεῖ τότε πρὸς αὐτούς, ὅτι δηλαδή, “δέν βλέπετε καί δέν ἀκούτε καί δέν καταλαβαίνετε;”.

Γι' αὐτό ὁ ἴδιος ἀντικρούοντάς τους πού τόν κατηγοροῦσαν ὅτι ἀνέχεται τήν ὕμνωδία πού μόνο στόν Θεό ταιριάζει, λέγει, ναί, ἀκούω αὐτούς πού σοφίζονται ἀπό ἐμέ ἀοράτως καί ἐκφέρουν τέτοιους λόγους γιά μένα καί ἐάν σιωπήσουν αὐτοί, θά κράζουν οἱ λίθοι (Λουκ. 19, 40). Ἐσεῖς ὅμως δέν ἀνεγνώσατε ποτέ ἐκεῖνον τόν προφητικό λόγο, ὅτι ἀπό στόμα νηπίων πού θηλάζουν συντόνισες ὕμνον (Ματθ. 21,16); Διότι καί τοῦτο ἦταν ἄξιο μεγάλου θαυμασμοῦ, ὅτι τὰ ἀμόρφωτα καί ἀμαθῆ παιδιά θεολογοῦσαν τελείως τόν Θεό πού ἐνανθρώπησε γιά μᾶς, παίρνοντας στό στόμα τους ἀγγελικό ὕμνο· ὅπως δηλαδή οἱ ἄγγελοι ἔψαλλαν γιά τή γέννησι τοῦ Κυρίου, «δόξα πρὸς τόν Θεό στά ὕψη καί ἐπί γῆς» (Λουκ. 2, 14· 19, 38), ἔτσι

καί αὐτά τώρα κατά τήν εἴσοδό του ἀναπέμπουν τόν ἴδιο ὕμνο, λέγοντας, «δόξα στό σωτήρα μας τόν υἱό τοῦ Δαβίδ, δόξα στό σωτήρα μας στά οὐράνια» (Ματθ. 21,9).

Ἀλλά, ἄς νηπιάσουμε κι ἐμεῖς ἀδελφοί, κατά τήν κακία, νέοι καί γέροντες, ἄρχοντες μαζί καί ἀρχόμενοι, γιά νά ἐνδυναμωθοῦμε ἀπό τόν Θεό, νά στήσουμε τρόπαιο καί νά βαστάσουμε τά σύμβολα τῆς νίκης, ὄχι μόνο κατά τῶν πονηρῶν παθῶν, ἀλλά καί κατά τῶν ὀρατῶν καί ἀοράτων ἐχθρῶν, ὥστε νά βροῦμε τήν χάρι τοῦ λόγου γιά βοήθεια εὐκαιρη. Διότι ὁ νέος πῶλος, ὅπου καταξίωσε ὁ Κύριος νά καθήση γιά χάρι μας, ἄν καί εἶναι ἕνας, προετύπωνε τήν πρός αὐτόν ὑποταγή τῶν ἐθνῶν, ἀπό τά ὁποῖα προερχόμαστε ὅλοι ἐμεῖς, ἄρχοντες μαζί καί ἀρχόμενοι.

Ὅπως, λοιπόν, στόν Ἰησοῦ Χριστό δέν ὑπάρχει ἀρσενικό καί θηλυκό, οὔτε Ἑλληνας οὔτε Ἰουδαῖος, ἀλλά ὅλοι εἶναι ἕνα κατά τόν Θεῖο ἀπόστολο (Γαλ. 3, 28), ἔτσι σ' Αὐτόν δέν ὑπάρχει ἄρχων καί ἀρχόμενος, ἀλλά μέ τήν χάρι του, εἴμαστε ἕνα κατά τήν πίστι σ' αὐτόν καί ἀνήκουμε στό ἕνα σῶμα τῆς Ἐκκλησίας του, ἔχοντας μία κεφαλή, Αὐτόν καί ἕνα Πνεῦμα ποτισθήκαμε διά τῆς παναγίας χάριτος τοῦ Πνεύματος καί ἕνα βάπτισμα λάβαμε ὅλοι καί μία εἶναι ἡ ἐλπίδα ὅλων καί ἕνας ὁ Θεός μας, ὁ ἐπάνω ἀπό ὅλους καί διά μέσου ὅλων καί μέσα σέ ὅλους μας (Ἐφ. 4, 6).

Ἄς ἀγαποῦμε λοιπόν ἀλλήλους, ἄς ἀνεχώμαστε καί ἄς φροντίζουμε ὁ ἕνας τόν ἄλλον, ἀφοῦ εἴμαστε μέλη ἀλλήλων διότι τό σῆμα τῆς μαθητείας μας πρός Ἐκεῖνον, ὅπως εἶπε ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος, εἶναι ἡ ἀγάπη καί ἡ πατρική κληρονομία πού μᾶς ἄφησε ἀναχωρώντας ἀπό αὐτόν τόν κόσμο καί ἡ τελευταία εὐχή πού μᾶς ἔδωσε ἀνεβαίνοντας πρός τόν Πατέρα ἀναφέρεται στήν πρός ἀλλήλους ἀγάπη μας (Ἰω. 13, 33ε.). Ἄς σπεύδουμε λοιπόν νά ἐπιτύχουμε τήν πατρική εὐχή καί ἄς μή ἀποβάλλουμε τήν ἀπό αὐτόν κληρονομία οὔτε τό σῆμα πού μᾶς ἔδωσε, γιά νά μή ἀποβάλλουμε

καί τήν υἰοθεσία καί τήν εὐλογία καί τήν πρός Αὐτόν μαθητεία, καί τότε θά ξεπέσουμε ἀπό τήν ἐλπίδα πού μᾶς ἀναμένει καί θά κλεισθοῦμε ἔξω ἀπό τόν πνευματικό νυμφῶνα.

Καί, ὅπως πρὶν ἀπὸ τό σωτηριῶδες Πάθος, καθὼς ὁ Κύριος εἰσερχόταν στήν κάτω Ἱερουσαλήμ, τοῦ ἔστρωναν τά ἱμάτια ὄχι μόνο ὁ λαός, ἀλλά καί οἱ πραγματικοί ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν, δηλαδή, οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου, ἔτσι κί' ἐμεῖς ἄρχοντες μαζί καί ἀρχόμενοι, ἄς στρώσουμε τά ἔμφυτα ἱμάτιά μας, ὑποτάσσοντας τήν σάρκα καί τά θελήματά της στό πνεῦμα.

Ἔτσι, ὄχι μόνο θ' ἀξιωθοῦμε νά δοῦμε καί νά προσκυνήσουμε τό σωτηριῶδες Πάθος τοῦ Χριστοῦ καί τήν Ἁγία ἀνάστασι, ἀλλά καί ν' ἀπολαύσουμε τήν κοινωνία πρός Αὐτόν, «διότι», λέγει ὁ Ἀπόστολος, «ἐάν γίναμε σύμφυτοι μέ τό ὁμοίωμα τοῦ θανάτου του, εἶναι φανερό ὅτι θά γίνουμε σύμφυτοι καί τῆς ἀναστάσεως» (Ρωμ. 6, 5). Αὐτήν τήν ἀνάστασι εἶθε νά ἐπιτύχωμε ὅλοι ἐμεῖς, μέ τήν χάρι καί φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στόν Ὅποιο πρέπει κάθε δόξα, τιμή καί προσκύνησις, μαζί μέ τόν ἄναρχο Πατέρα του καί τό ζωοποιό Πνεῦμα, τώρα καί πάντοτε καί στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Γένοιτο.

Πηγή: Ἱερά Μονή Αγίου Ιωάννου Καρέα

Επιμέλεια: π. Στέφανος Κωστόπουλος

(Καθεδρικός Ἱερός Ναός Αγίας Τριάδος Βύρωνος)